

tam spodaj voda med tesnimi bregi klokoče,
in v moji duši je vse razbolelo, vse joče.

Pa spet — kot da nisva med mrakovi sama,
kot šlo bi spremstvo nevidnih bratov z nama,
kot da je krog naju nemirno plapolanje
in pridušeno, podmolklo šepetanje;
brezupna tožba in vzdih
plamenov prezgodaj mrtvih
in onemoglo hrepenenje
in pošvigavanje v luč in v življenje:
vse bratje iz grobov, vsak plamen-cvet,
od naju ločen, v tajnostne kroge zajet,
napol v življenje, v smrt napol zaklet.
Dva, tri sem med njimi spoznal — kako so to begali,
z rokami-plameni za nama segali! . . .

Tedaj sem prijatelja strmega z rôko pristavil:
„Jerala je! Poglej jih — vse te je podavil . . .“

Oton Župančič:

Otroci molijo.

Oče naš . . .
Če bi ti res bil oče naš,
zdaj bi raztrgal svoje dlani,
s križa bi se snel,
da bi otroke svoje objel.
Oče naš . . .

Oče naš —
on je ob Visli ali ob Drini,
saj sami ne vemo kje,
on ima prestreljeno srce,
on ima prebodene roké,
pa nas objema čez vse gore,
oče naš . . .

